

Arrest

nr. 317 099 van 22 november 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X
Handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarig kind: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarig kind X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de eerste en tweede verzoekende partij en hun advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. MASSIN verschijnt en die tevens de derde verzoekende partij vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, (...), verklaarde over de Salvadoraanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren op (...) in San Salvador. U woonde in Los Planes de Renderos (departement San Salvador) bij uw moeder, samen met uw twee halfzussen, tot u rond 2005 ging samenwonen met uw partner (...) (CGVS (...)) in Residencia Santisima Trinidad (departement San Salvador). U had in Los Planes de Renderos uw middelbare scholing afgerond. In

2007 werd jullie dochter (...) (O.V. (...)) geboren. In 2012 begon u als verkoper te werken bij de grootste krant van El Salvador, La Prensa Grafica. Daarvoor had u in de vleessector gewerkt, bij het bedrijf Walmart.

Voor uw werk bij La Prensa Grafica deed u dagelijks een route, waarbij u telkens 40 à 45 klanten bezocht in de omstreken van Nuevo Lourdes en de wijken Campos Verdes 1 en 2. Daarbij nam u bestellingen op van de uitbaters van supermarkten, tankstations en kleine winkeltjes, en inde u het geld voor de verkochte kranten. U nam ook onverkochte kranten terug mee. Amper 2 weken nadat u was begonnen met uw werk voor La Prensa Grafica werd u aangesproken door een bendelid van de bende 18, die de kleine libero werd genoemd. Hij zette zich spontaan achteraan op uw motorfiets, en beval u om wekelijks geld te betalen. U moest aanvankelijk 25 dollar per week betalen, maar dat werd al snel opgevoerd naar 50 dollar per week. Dat betaalde u elke week, telkens op vrijdag, doorheen de vele jaren die u werkte voor La Prensa Grafica. U wist niet altijd waar u afgeperst zou worden of door wie, louter dat het telkens op vrijdag was.

Toen in het begin van 2022 de zaken minder goed gingen voor uw werkgever, omwille van een conflict met de president Nayib Bukele, besloot u om niet langer het afpersingsgeld, ook wel renta genoemd, te betalen. Toen u op vrijdag 18 februari 2022 zoals steeds gevraagd werd de renta te betalen zei u dat u het geld niet had. Het bendelid reageerde schouderophalend en liet u uw dag verder zetten. De volgende week werd u niet meer gevraagd om renta te betalen. De week daarop, op 4 maart 2022, werd u echter vastgezet door 3 bendeleden, die u vroegen van uw motorfiets af te stappen toen u net geld ging innen voor La Prensa Grafica in een afgelegen deel van Nuevo Lourdes. Deze bendeleden hadden u duidelijk gemaakt dat zij gewapend waren, en geboden u wat verder te stappen naar een verlaten, bosrijk gebied. Plotseling maakten zij zich uit de voeten, toen het hen duidelijk was geworden dat er een politiepatrouille in de buurt was. Ze riepen u nog na niets tegen de politie te zeggen.

Vervolgens ging u via het kantoor van uw werkgever naar huis, waar u uw partner meteen alles vertelde. Om 19u kreeg u dan een telefoontje van een onbekend nummer, en werden u allerhande bedreigingen naar het hoofd geslingerd. Er werd gezegd dat u geen geld meer moest geven, maar dat uw problemen nu persoonlijk geworden waren. Er werd naar uw vrouw en dochter verwezen, en dat zij wisten waar u woonde. U besloot meteen te vertrekken naar het huis van uw zus, in Chalatenango. Daar verbleef u korte tijd, alvorens u besliste om een reis die u reeds voorheen had geboekt, te maken. U hoopte dat in tussentijd de gemoederen in El Salvador wat zouden bedaren.

U vertrok op 9 maart 2022 uit El Salvador, en bereikte België met het vliegtuig op 10 maart 2022. Uit de contacten die u onderhield met het thuisfront bleek de situatie geenszins te kalmeren, zelfs integendeel. Het bendegeweld in uw wijk nam toe, en u hoorde van vrienden dat er vaak naar u gevraagd werd. Omwille daarvan besliste u op 29 maart 2022 in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Enerzijds haalt u een vrees ten opzichte van El Salvador aan op basis van de bedreigingen van de bende 18 na het niet-betalen van de renta, anderzijds vreest u er de algemene veiligheidssituatie in hoofde van uw dochter. Op 27 november 2022, nadat u samen het geld voor hun reis had bijeengesprokkeld, vertrokken ook uw partner (...) (CGVS (...)) en dochter (...) (O.V. (...)) naar België, waar zij op 29 november 2022 toekwamen, en waar uw partner (...) op 5 december 2022 ook een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw diploma, een certificaat van uw werk (alle origineel), en kopies van nieuwsberichten uit uw regio van herkomst.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de bende 18.

Zo bleken verschillende van uw verklaringen volstrekt onaannemelijk. U zou al in 2012, “zo’n 2 weken nadat ik voor de krant begon te werken” benaderd zijn door een bendelid van de bende 18 om wekelijks renta te betalen (NPO, P.8). Aanvankelijk was het 25\$ per week, maar “na 3 maanden liep dat bedrag op tot 50\$

wekelijks" (NPO, P.7). U "was daar al 10 jaar mee bezig" (NPO, P.9), maar "ondertussen was ik het beu geworden" en op 18 februari 2022 "stopte ik met de renta betalen" (NPO, P.6). Uit een eenvoudige berekening blijkt dat u meer dan 25.000\$ aan renta zou betaald hebben, hetgeen deels uw beslissing om uw betalingen te stoppen zou hebben beïnvloed. U legde echter bijzonder merkwaardige verklaringen af over dit stoppen met de renta. Zo zei u eenvoudigweg tegen het bendelid, dat u zoals steeds op een vrijdag naar het geld vroeg, "dat ik het niet had". Diens reactie daarop was opvallend laconiek: "Ah ok" (NPO, P.7). Het is hoogst opmerkelijk dat er geen enkele moeite werd gedaan door de bende om u toch het geld te laten betalen. Dat bevreemdende gedrag van de bende 18 zette zich verder, want "de week nadien zag ik hen niet" (NPO, P.7). Nochtans werd u normaliter "altijd op vrijdag" gevraagd om de renta te betalen (NPO, P.7). De week daarna werd u benaderd door 3 bendeleden. Zij leidden u "een afgelegen steegje" in, en u kreeg "het gevoel dat die kerels mij gingen vermoorden" (NPO, P.7). U kreeg dat gevoel "omwille van de plek waar ze me mee naartoe namen", een plaats die dienstdeed als "clandestien kerkhof" (NPO, P.7). U "begon bijna te wenen", maar u werd gered door een schijnbaar toevallig passerende politiepatrouille die de bendeleden deed vluchten (NPO, P.7).

Het is echter allesbehalve aannemelijk dat de bende u op basis van één gemiste betaling zou willen vermoorden. U had de bende immers al ettelijke duizenden dollars opgebracht, aan de hand van het wekelijkse bedrag dat u hen al 10 jaar lang zou betaald hebben. Dat de bende, eerder dan te trachten die betalingen verder te zetten, ervoor kiest om u na één gemiste betaling te proberen vermoorden is dan ook volstrekt ongeloofwaardig. Temeer u de bende geenszins op agressieve of beledigende toon had geweigerd te betalen, maar hen louter had gezegd dat u het geld niet had. Het is dan ook allesbehalve geloofwaardig dat de bende u op geen enkele manier heeft proberen overtuigen de betalingen verder te zetten. Dat zij u daarbij meteen zouden willen vermoorden, maar u daarbij op het laatste nippertje aan de dood zou ontsnapt zijn omwille van een willekeurig passerende politiepatrouille betreft overigens een onwaarschijnlijk toeval. Het toevallige karakter van die gebeurtenissen onderlijnt het erg ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas verder.

Er werd u voorgelegd dat deze laconieke reactie van de bende op uw eenmalige weigering te betalen opmerkelijk was. U legde uit dat u "niet altijd [met] dezelfde persoon" te maken kreeg (NPO, P.9). Dit verklaart echter geenszins het bizarre gedrag van de bende, waarbij zij op basis van één gemiste betaling alle bruggen met u zouden opgeblazen hebben. Immers had u zelf gezegd dat, ook al had u telkens met iemand anders van de bende te maken, "dat het aan hen is dat ik betaal". Daarmee verduidelijkt u dat ook als verschillende bendeleden de renta inden, dat die toch bij de bende 18 terecht kwam (NPO, P.8). U benadrukte daarbij dat u er nooit aan twijfelde dat u deze renta eventueel onwetend aan iemand van buiten de bende 18 had betaald, "omdat als ik aan een andere persoon zou betalen die niet van de bende was [...] die persoon zich dan gewoon in nesten zou werken" (NPO, P.8). Niemand zou het volgens uw verklaringen hebben aangedurfd om als buitenstaander renta van u te vragen in naam van bende 18, "want anders zouden ze de persoon ook gewoon vermoord hebben. Want voor de renta plegen zij zelfs een moord" (NPO, P.8).

In deze context is het dan ook volstrekt ontoereikend om aan te halen dat u telkens een ander contactpersoon had om te verklaren waarom de bende 18 op basis van één gemiste betaling zouden beslissen u te vermoorden, eerder dan u te forceren uw betalingen verder te laten zetten. Immers bleken uw verschillende contactpersonen toch allemaal het geld door te sluizen naar de bende, en bovendien bleek de renta zo belangrijk voor de bende, dat zij er een moord voor zouden plegen. U haalde in het kader van hetgeen "die dag plaatsgevonden" heeft, tevens aan dat "zij dachten dat ik met de politie gesproken had" (NPO, P.8). Uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat het niet op basis van die toevallige passage van een politiepatrouille dat u naar dat clandestiene kerkhof werd geleid om vermoord te worden, maar wel omwille van die ene betaling die u had gemist. U kan dan ook geenszins verklaren waarom de bende 18 de onbegrijpelijke beslissing zou genomen hebben om u na één gemiste betaling te laten vermoorden, eerder dan u de voor hen zeer winstgevende renta verder te laten betalen. Temeer u zelf aangaf hoe belangrijk deze renta voor de bende was. Deze vaststelling bevestigt het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas in bijzonder ernstige mate.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat uw verklaringen als zou u 10 jaar lang renta hebben betaald, alle blote beweringen betreffen. De merkwaardige handelwijze van de bende, waarbij zij telkens iemand anders op u afsturen om deze betalingen te innen, en dit steeds op andere plaatsen, noopt het CGVS om ook bij uw bewering als zou u 10 jaar lang renta betaald hebben tout court, ernstige vraagtekens te plaatsen. Aangezien uw geloofwaardigheid bijzonder gebrekkig bleek doorheen uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, waarvan getuige uw allesbehalve aannemelijke verklaringen omtrent de bedreiging van de bende 18 (zie supra) en uw reis naar België (zie infra), kan het CGVS dan ook geenszins op basis van blote beweringen voor waar aannemen dat u deze afpersing elke vrijdag onderging van 2012 tot 2022.

U liet voorts nog enkele tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot uw vlucht uit El Salvador optekenen doorheen uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zo had u enerzijds verklaard dat u uw internationaal paspoort in januari 2022 had opgehaald bij de Salvadoraanse overheid "omdat ik eraan dacht om te reizen"

(NPO, P.10). De uiteindelijke reservatie van uw reis “was op 26 januari” (NPO, P.11). Anderzijds had u ook geheel andere verklaringen gedaan. U zei dat u “altijd al naar een voetbalmatch komen kijken” wilde in Europa, en “toen deed die kans zich voor. Ik verjaarde en kocht een ticket om naar Nederland te reizen om naar een voetbalmatch te gaan kijken” (NPO, P.11). Deze verklaringen met betrekking tot uw reis uit El Salvador zijn flagrant in tegenstrijd met elkaar. Immers verjaart u in juni. Het is dan ook volstrekt onduidelijk hoe u in het kader van uw verjaardag een ticket naar Nederland kon kopen, terwijl u uw paspoort pas in januari, 7 maanden na uw verjaardag, had opgehaald. Dat u daarbij verklaarde dat u uw paspoort toen ophaalde omdat u “eraan dacht om te reizen” (zie supra), terwijl u vervolgens zei in het kader van uw verjaardag in juni tickets te hebben gekocht naar Nederland versterkt het tegenstrijdige karakter van deze verklaringen. Deze verklaringen ondermijnen uw geloofwaardigheid dan ook verder.

Er werd u ook gevraagd welke specifieke kans zich had voorgedaan, op basis waarvan u uw reis boekte (zie supra). Daarop wist u geenszins duidelijkheid te scheppen: “Ik weet het niet” (NPO, P.11). U zei louter dat u het geld had (NPO, P.11). Nochtans had u iets heel anders verklaard over de aanloop naar uw weigering om op 18 februari 2022 verder renta te betalen: “de zaken draaiden slecht [...] ik moest van mijn eigen geld beginnen betalen [...] het ging dus bergaf” (NPO, P.9). Het dient te worden benadrukt dat deze verklaringen tegenstrijdig zijn, en tevens de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondergraven. Het is immers bijzonder opvallend dat u maanden voor uw vermeende problemen met de bende reisplannen zou hebben gemaakt die daar volledig los van stonden, maar waarvan de reisdatum uiteindelijk quasi perfect viel om voor de bende 18 en hun bedreigingen te kunnen vluchten. Dat die reisdatum en doodsb bedreigingen zo samenvielen betreft wederom een onwaarschijnlijk toeval, dat het erg ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas verder onderlijnt.

Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat u ook op basis van verschillende elementen die eerder van algemene aard waren, en dus niet van toepassing waren op u persoonlijk, een vrees vermeldde in uw hoofde, dan wel in hoofde van uw dochter. Zo gaf u aan dat de strijd tussen de verschillende bendes hevig woedde in uw wijk en dat “onze kolonie [...] 1 strijdtoneel” was (NPO, P.9). Volgens uw verklaringen had de telefonische bedreiging van de bende 18 aan uw adres “nogal wat te maken met onze kolonie” (NPO, P.9). Echter liet u volledig na om te verduidelijken in welke mate de rivaliteit tussen de bende 18 en de bende MS-13 enige rol speelde in de bedreiging aan uw adres. U verklaarde louter dat waar u woonde de bende 18 heerste, en dat in Lourdes, een wijk waar u ook werkte “het allemaal bende 18, maar ook MS” was. U insinueerde dat dat een deel van uw probleem was, omdat “wanneer het rivaliserende bendes betreft [...] het niet enkel om geld” draait, en “ze jou vermoorden, gewoon omwille van die rivaliteit” (NPO, P.9). Deze uitleg is echter volstrekt ontoereikend om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van de bedreigingen aan uw adres mee te herstellen. Immers werkte u maar liefst 10 jaar lang in Lourdes, waar zowel bende 18 en MS-13 opereerden, terwijl u in een zone van de bende 18 woonde. Los van de renta die u vermeend zou moeten betaald hebben, bleek geenszins uit uw verklaringen dat u voor maart 2022 enige problemen had met de bende 18 of de bende MS-13, laat staan dat u problemen kende met één van die bendes op basis van de rivaliteit tussen hen.

Waar u voorts nog op algemene wijze een vrees aanhaalt in hoofde van uw dochter naar aanleiding van de veiligheidssituatie in El Salvador (NPO, P.13) moet worden opgemerkt dat een verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst hoe dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u of zij het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, hetgeen u hebt nagelaten te doen.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en vrees voor vervolging ten opzichte van El Salvador dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte hebben slechts betrekking op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor uw diploma en het certificaat van uw werk: deze documenten zijn louter aanwijzingen van uw scholing en werk voor La Prensa Grafica, elementen die evenmin ter discussie staan in bovenstaande beslissing. De nieuwsberichten die u neerlegde hebben geen bewijswaarde. Deze artikels berichten immers niet over uw specifieke problemen. Aldus slagen die artikels er geenszins in uw gebrekkige geloofwaardigheid te herstellen.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als medewerker van La Prensa Grafica op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (**COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf), de **COI Focus Salvador. Sécuritaire citoyenne depuis l'état d'urgence van 21 december 2023**, de **UNHCR guidelines van maart 2016**) blijkt dat afpersing een historisch gekend fenomeen is in El Salvador waarin een migratieverleden geenszins bepalend is. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence van 21 december 2023** (beschikbaar op [coi_focus_salvador_situation_securitaire_depuis_letat_durgence_20231221_2.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_depuis_letat_durgence_20231221_2.pdf) (cgvs.be) of CGVS), en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat El Salvador een geschiedenis kent van wijdverspreid geweld, gepleegd door zowel de aanwezige bendes als de Salvadoraanse autoriteiten, die weliswaar steeds

doelgericht en individueel van aard is geweest, en dit nog steeds is op heden. Zo stelde UNHCR in maart 2016 dat “most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons” en “In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.” (UNHCR Guidelines, p. 44-45).

Na een breuk in de akkoorden tussen de bendes en de regering heeft de Salvadoraanse overheid op 27 maart 2022 de noodtoestand ingesteld. Hoewel de noodtoestand de fundamenteën van de rechtsstaat aantast en de bendes evenmin volledig ontmanteld en weggevaagd zijn, heeft deze situatie er evenwel toe geleid dat de bendes op heden niet meer op dezelfde manier bestaan zoals El Salvador ze al decennia lang kende. Hun territoriale aanwezigheid en controle, hun hoofdzakelijke bron van inkomsten – afpersing – en hun interne structuur werden sterk ondermijnd met een positief effect op de veiligheid en het dagdagelijks leven van vele Salvadoranen als gevolg, in het bijzonder dan voor degene die voorheen leefden in een wijk onder controle van een bende. Zo blijkt uit de beschikbare informatie onder meer dat er opnieuw bewegingsvrijheid is, het aantal moorden verminderde en dat afpersing in het algemeen daalt. Waar er nog sprake is van geweld, is dit nog steeds doelgericht en individueel van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een (vermeende) band met de bendes, waaronder weliswaar ook vele onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er actueel in El Salvador een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat er sprake is van willekeurig geweld. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, (...), verklaarde over de Salvadoraanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren op (...) in La Libertad (departement La Libertad). U groeide op in Santa Tecla, tot uw vader in 1997 een huis kocht in San Salvador en u daarheen verhuisde. U werkte de middelbare school af. U leerde uw huidige man, (...) (CGVS (...)) kennen in 2000. In 2004 gingen jullie samenwonen in de Residencia Santísima Trinidad, in Ayutuxtepeque (departement San Salvador). In 2007 werd jullie dochter (...) (O.V. (...)) geboren. In 2014 begon u te werken voor het bedrijf 3M, waarvoor u marketing in supermarkten verzorgde. Dit werk bleef u uitoefenen tot uw vertrek uit El Salvador.

Uw echtgenoot werkte sinds 2012 bij de krant La Prensa Grafica. Voor zijn werk bij La Prensa Grafica deed hij dagelijks een route, waarbij hij klanten bezocht in de omstreken van Nuevo Lourdes en de wijken Campos Verdes 1 en 2. Daarbij nam hij bestellingen op van de uitbaters van supermarkten, tankstations en kleine winkeltjes, en inde hij het geld voor de verkochte kranten. Uw echtgenoot werd al vanaf 2012 afgeperst, en moest elke week op vrijdag 50\$ renta betalen aan de bende 18. Dat deed hij 10 jaar lang zonder fout, tot in het begin van 2022 de zaken minder goed gingen voor zijn werkgever, omwille van een conflict met de president Nayib Bukele. Op vrijdag 18 februari besliste uw echtgenoot niet verder te betalen. Toen hem die dag zoals steeds gevraagd werd de renta te betalen zei hij dat hij het geld niet had. Het bendelid reageerde schouderophalend en liet uw echtgenoot zijn dag verder zetten.

De volgende week werd uw echtgenoot niet gevraagd om renta te betalen. De vrijdag daarop, op 4 maart 2022, kwam hij echter vroeger dan normaal naar huis, en was hij helemaal overstuur. Hij vertelde u dat hij die dag werd vastgezet door 3 bendeleden in een afgelegen deel van Nuevo Lourdes. De bendeleden hadden hem duidelijk gemaakt dat zij gewapend waren, en gingen met uw echtgenoot naar een verlaten, bosrijk gebied. Plotseling maakten zij zich uit de voeten, toen het hen duidelijk was geworden dat er een politiepatrouille in de buurt was. Ze riepen uw echtgenoot nog na zich gedeisd te houden. Nog bibberend van

deze ervaring ging uw echtgenoot naar zijn werkgever waar hij alles vertelde en zei dat het gedaan was voor hem. Vervolgens ging hij naar huis, waar hij u meteen alles vertelde.

Diezelfde dag kreeg hij om 19u een telefoontje van een onbekend nummer, en werden hem allerhande bedreigingen naar het hoofd geslingerd. Er werd gezegd dat hij geen geld meer moest geven, maar dat zijn problemen nu persoonlijk geworden waren. Er werd naar u en uw dochter verwezen, en dat de benedeleden wisten waar jullie woonden. Jullie besloten meteen te vertrekken naar het huis van uw echtgenoot zijn zus in Chalatenango. Kort na uw aankomst in Chalatenango, op 9 maart 2022, vertrok uw echtgenoot op een reis die hij reeds voorheen had geboekt. Hij hoopte dat in tussentijd de gemoederen in El Salvador wat zouden bedaren. Hij bereikte België met het vliegtuig op 10 maart 2022. Uit de contacten die hij onderhield met u anderen aan het thuisfront bleek de situatie echter geenszins te kalmeren, zelfs integendeel. Het bendegegeweld in uw wijk nam toe, en uw echtgenoot hoorde van vrienden dat er vaak naar hem gevraagd werd. Omwille daarvan besliste hij op 29 maart 2022 in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Ondertussen bleef u in een gastenkamer van uw schoonzus. Uw dochter studeerde online verder. Uit vrees voor uw leven bleef u er altijd binnen. Op 27 november 2022, nadat u samen met uw echtgenoot het geld voor jullie reis had bijeengesprokkeld, vertrok ook u, samen met uw dochter (...) (O.V. (...)) naar België, waar jullie op 29 november 2022 toekwamen, en waar u op 5 december 2022 ook een verzoek om internationale bescherming indiende. Enerzijds haalt u een vrees ten opzichte van El Salvador aan op basis van de bedreigingen van de bende 18 na het niet-betalen van de renta, anderzijds vreest u er de algemene veiligheidssituatie in hoofde van uw dochter.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, het paspoort van uw dochter, uw belastingkaart, uw identiteitskaart, uw diploma (alle origineel), uw geboorteakte, uw vliegtickets en nieuwsberichten uit uw regio van herkomst (kopies).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de bende 18.

Daarbij dient te worden vastgesteld dat u zich voor uw verzoek om internationale bescherming baseert op de asielmotieven die ook door uw man Alexander Antonio GUERRA (O.V. 9.404.208) werden aangehaald. Dient evenwel te worden opgemerkt dat in zijn dossier een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Deze beslissing kan hier worden hernomen en luidt als volgt:

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de bende 18.

Zo bleken verschillende van uw verklaringen volstrekt onaannemelijk. U zou al in 2012, “zo’n 2 weken nadat ik voor de krant begon te werken” benaderd zijn door een bendelid van de bende 18 om wekelijks renta te betalen (NPO, P.8). Aanvankelijk was het 25\$ per week, maar “na 3 maanden liep dat bedrag op tot 50\$ wekelijks” (NPO, P.7). U “was daar al 10 jaar mee bezig” (NPO, P.9), maar “ondertussen was ik het beu geworden” en op 18 februari 2022 “stopte ik met de renta betalen” (NPO, P.6). Uit een eenvoudige berekening blijkt dat u meer dan 25.000\$ aan renta zou betaald hebben, hetgeen deels uw beslissing om uw betalingen te stoppen zou hebben beïnvloed. U legde echter bijzonder merkwaardige verklaringen af over dit stoppen met de renta. Zo zei u eenvoudigweg tegen het bendelid, dat u zoals steeds op een vrijdag naar het geld vroeg, “dat ik het niet had”. Diens reactie daarop was opvallend laconiek: “Ah ok” (NPO, P.7). Het is hoogst opmerkelijk dat er geen enkele moeite werd gedaan door de bende om u toch het geld te laten betalen. Dat bevreemdende gedrag van de bende 18 zette zich verder, want “de week nadien zag ik hen niet” (NPO, P.7). Nochtans werd u normaliter “altijd op vrijdag” gevraagd om de renta te betalen (NPO, P.7). De

week daarna werd u benaderd door 3 bendeleden. Zij leidden u “een afgelegen steegje” in, en u kreeg “het gevoel dat die kerels mij gingen vermoorden” (NPO, P.7). U kreeg dat gevoel “omwille van de plek waar ze me mee naartoe namen”, een plaats die dienstdeed als “clandestien kerkhof” (NPO, P.7). U “begon bijna te wenen”, maar u werd gered door een schijnbaar toevallig passerende politiepatrouille die de bendeleden deed vluchten (NPO, P.7).

Het is echter allesbehalve aannemelijk dat de bende u op basis van één gemiste betaling zou willen vermoorden. U had de bende immers al ettelijke duizenden dollars opgebracht, aan de hand van het wekelijkse bedrag dat u hen al 10 jaar lang zou betaald hebben. Dat de bende, eerder dan te trachten die betalingen verder te zetten, ervoor kiest om u na één gemiste betaling te proberen vermoorden is dan ook volstrekt ongeloofwaardig. Temeer u de bende geenszins op agressieve of beledigende toon had geweigerd te betalen, maar hen louter had gezegd dat u het geld niet had. Het is dan ook allesbehalve geloofwaardig dat de bende u op geen enkele manier heeft proberen overtuigen de betalingen verder te zetten. Dat zij u daarbij meteen zouden willen vermoorden, maar u daarbij op het laatste nippertje aan de dood zou ontsnapt zijn omwille van een willekeurig passerende politiepatrouille betreft overigens een onwaarschijnlijk toeval. Het toevallige karakter van die gebeurtenissen onderlijnt het erg ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas verder.

Er werd u voorgelegd dat deze laconieke reactie van de bende op uw eenmalige weigering te betalen opmerkelijk was. U legde uit dat u “niet altijd [met] dezelfde persoon” te maken kreeg (NPO, P.9). Dit verklaart echter geenszins het bizarre gedrag van de bende, waarbij zij op basis van één gemiste betaling alle bruggen met u zouden opgeblazen hebben. Immers had u zelf gezegd dat, ook al had u telkens met iemand anders van de bende te maken, “dat het aan hen is dat ik betaal”. Daarmee verduidelijkte u dat ook als verschillende bendeleden de renta inden, dat die toch bij de bende 18 terecht kwam (NPO, P.8). U benadrukte daarbij dat u er nooit aan twijfelde dat u deze renta eventueel onwetend aan iemand van buiten de bende 18 had betaald, “omdat als ik aan een andere persoon zou betalen die niet van de bende was [...] die persoon zich dan gewoon in nesten zou werken” (NPO, P.8). Niemand zou het volgens uw verklaringen hebben aangedurfd om als buitenstaander renta van u te vragen in naam van bende 18, “want anders zouden ze de persoon ook gewoon vermoord hebben. Want voor de renta plegen zij zelfs een moord” (NPO, P.8).

In deze context is het dan ook volstrekt ontoereikend om aan te halen dat u telkens een ander contactpersoon had om te verklaren waarom de bende 18 op basis van één gemiste betaling zouden beslissen u te vermoorden, eerder dan u te forceren uw betalingen verder te laten zetten. Immers bleken uw verschillende contactpersonen toch allemaal het geld door te sluisen naar de bende, en bovendien bleek de renta zo belangrijk voor de bende, dat zij er een moord voor zouden plegen. U haalde in het kader van hetgeen “die dag plaatsgevonden” heeft, tevens aan dat “zij dachten dat ik met de politie gesproken had” (NPO, P.8). Uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat het niet op basis van die toevallige passage van een politiepatrouille dat u naar dat clandestiene kerkhof werd geleid om vermoord te worden, maar wel omwille van die ene betaling die u had gemist. U kan dan ook geenszins verklaren waarom de bende 18 de onbegrijpelijke beslissing zou genomen hebben om u na één gemiste betaling te laten vermoorden, eerder dan u de voor hen zeer winstgevende renta verder te laten betalen. Temeer u zelf aangaf hoe belangrijk deze renta voor de bende was. Deze vaststelling bevestigt het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas in bijzonder ernstige mate.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat uw verklaringen als zou u 10 jaar lang renta hebben betaald, alle blote beweringen betreffen. De merkwaardige handelswijze van de bende, waarbij zij telkens iemand anders op u afsturen om deze betalingen te innen, en dit steeds op andere plaatsen, noopt het CGVS om ook bij uw bewering als zou u 10 jaar lang renta betaald hebben tout court, ernstige vraagtekens te plaatsen. Aangezien uw geloofwaardigheid bijzonder gebrekkig bleek doorheen uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, waarvan getuige uw allesbehalve aannemelijke verklaringen omtrent de bedreiging van de bende 18 (zie supra) en uw reis naar België (zie infra), kan het CGVS dan ook geenszins op basis van blote beweringen voor waar aannemen dat u deze afpersing elke vrijdag onderging van 2012 tot 2022.

U liet voorts nog enkele tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot uw vlucht uit El Salvador optekenen doorheen uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zo had u enerzijds verklaard dat u uw internationaal paspoort in januari 2022 had opgehaald bij de Salvadoraanse overheid “omdat ik eraan dacht om te reizen” (NPO, P.10). De uiteindelijke reservatie van uw reis “was op 26 januari” (NPO, P.11). Anderzijds had u ook geheel andere verklaringen gedaan. U zei dat u “altijd al naar een voetbalmatch komen kijken” wilde in Europa, en “toen deed die kans zich voor. Ik verjaarde en kocht een ticket om naar Nederland te reizen om naar een voetbalmatch te gaan kijken” (NPO, P.11). Deze verklaringen met betrekking tot uw reis uit El Salvador zijn flagrant in tegenstrijd met elkaar. Immers verjaart u in juni. Het is dan ook volstrekt onduidelijk hoe u in het kader van uw verjaardag een ticket naar Nederland kon kopen, terwijl u uw paspoort pas in januari, 7 maanden na uw verjaardag, had opgehaald. Dat u daarbij verklaarde dat u uw paspoort toen ophaalde omdat u “eraan dacht om te reizen” (zie supra), terwijl u vervolgens zei in het kader van uw

verjaardag in juni tickets te hebben gekocht naar Nederland versterkt het tegenstrijdige karakter van deze verklaringen. Deze verklaringen ondermijnen uw geloofwaardigheid dan ook verder.

Er werd u ook gevraagd welke specifieke kans zich had voorgedaan, op basis waarvan u uw reis boekte (zie supra). Daarop wist u geenszins duidelijkheid te scheppen: "Ik weet het niet" (NPO, P.11). U zei louter dat u het geld had (NPO, P.11). Nochtans had u iets heel anders verklaard over de aanloop naar uw weigering om op 18 februari 2022 verder renta te betalen: "de zaken draaiden slecht [...] ik moest van mijn eigen geld beginnen betalen [...] het ging dus bergaf" (NPO, P.9). Het dient te worden benadrukt dat deze verklaringen tegenstrijdig zijn, en tevens de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondergraven. Het is immers bijzonder opvallend dat u maanden voor uw vermeende problemen met de bende reisplannen zou hebben gemaakt die daar volledig los van stonden, maar waarvan de reisdatum uiteindelijk quasi perfect viel om voor de bende 18 en hun bedreigingen te kunnen vluchten. Dat die reisdatum en doodsbedreigingen zo samenvielen betreft wederom een onwaarschijnlijk toeval, dat het erg ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas verder onderlijnt.

Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat u ook op basis van verschillende elementen die eerder van algemene aard waren, en dus niet van toepassing waren op u persoonlijk, een vrees vermeldde in uw hoofde, dan wel in hoofde van uw dochter. Zo gaf u aan dat de strijd tussen de verschillende bendes hevig woedde in uw wijk en dat "onze kolonie [...] 1 strijdtoneel" was (NPO, P.9). Volgens uw verklaringen had de telefonische bedreiging van de bende 18 aan uw adres "nogal wat te maken met onze kolonie" (NPO, P.9). Echter liet u volledig na om te verduidelijken in welke mate de rivaliteit tussen de bende 18 en de bende MS-13 enige rol speelde in de bedreiging aan uw adres. U verklaarde louter dat waar u woonde de bende 18 heerste, en dat in Lourdes, een wijk waar u ook werkte "het allemaal bende 18, maar ook MS" was. U insinueerde dat dat een deel van uw probleem was, omdat "wanneer het rivaliserende bendes betreft [...] het niet enkel om geld" draait, en "ze jou vermoorden, gewoon omwille van die rivaliteit" (NPO, P.9). Deze uitleg is echter volstrekt ontoereikend om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van de bedreigingen aan uw adres mee te herstellen. Immers werkte u maar liefst 10 jaar lang in Lourdes, waar zowel bende 18 en MS-13 opereerden, terwijl u in een zone van de bende 18 woonde. Los van de renta die u vermeend zou moeten betaald hebben, bleek geenszins uit uw verklaringen dat u voor maart 2022 enige problemen had met de bende 18 of de bende MS-13, laat staan dat u problemen kende met één van die bendes op basis van de rivaliteit tussen hen.

Waar u voorts nog op algemene wijze een vrees aanhaalt in hoofde van uw dochter naar aanleiding van de veiligheidssituatie in El Salvador (NPO, P.7, 12) moet worden opgemerkt dat een verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst hoe dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u of zij het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, hetgeen u hebt nagelaten te doen.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en vrees voor vervolging ten opzichte van El Salvador dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw paspoort, belastingkaart, identiteitskaart en geboorteakte hebben slechts betrekking op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor uw diploma en het paspoort van uw dochter: deze documenten zijn louter aanwijzingen van uw scholing en de identiteit van uw dochter, elementen die evenmin ter discussie staan in bovenstaande beslissing. De nieuwsberichten die u neerlegde hebben geen bewijswaarde. Deze artikels berichten immers niet over uw specifieke problemen. Aldus slagen die artikels er geenszins in uw gebrekkige geloofwaardigheid te herstellen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (**COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire** van 4 juli 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf), de **COI Focus Salvador. Sécuritaire citoyenne depuis l'état d'urgence** van 21 december 2023, de **UNHCR guidelines** van maart 2016) blijkt dat afpersing een historisch gekend fenomeen is in El Salvador waarin een migratieverleden geenszins bepalend is. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence van 21 december 2023** (beschikbaar op [coi_focus_salvador_situation_securitaire_depuis_letat_durgence_20231221_2.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_depuis_letat_durgence_20231221_2.pdf) (cgvs.be) of CGVS), en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat El Salvador een geschiedenis kent van wijdverspreid geweld, gepleegd door zowel de aanwezige bendes als de Salvadoraanse autoriteiten, die weliswaar steeds doelgericht en individueel van aard is geweest, en dit nog steeds is op heden. Zo stelde UNHCR in maart 2016 dat "most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons" en "In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise." (UNHCR Guidelines, p. 44-45).

Na een breuk in de akkoorden tussen de bendes en de regering heeft de Salvadoraanse overheid op 27 maart 2022 de noodtoestand ingesteld. Hoewel de noodtoestand de fundamentele van de rechtsstaat aantast en de bendes evenmin volledig ontmanteld en weggevaagd zijn, heeft deze situatie er evenwel toe geleid dat de bendes op heden niet meer op dezelfde manier bestaan zoals El Salvador ze al decennia lang kende. Hun territoriale aanwezigheid en controle, hun hoofdzakelijke bron van inkomsten – afpersing – en hun interne structuur werden sterk ondermijnd met een positief effect op de veiligheid en het dagdagelijks leven van vele Salvadoranen als gevolg, in het bijzonder dan voor degenen die voorheen leefden in een wijk onder controle van een bende. Zo blijkt uit de beschikbare informatie onder meer dat er opnieuw bewegingsvrijheid is, het aantal moorden verminderde en dat afpersing in het algemeen daalt. Waar er nog sprake is van geweld, is dit nog steeds doelgericht en individueel van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een (vermeende) band met de bendes, waaronder weliswaar ook vele onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er actueel in El Salvador een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat er sprake is van willekeurig geweld. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een manifeste appreciatiefout aan en een schending van de volgende bepalingen: *“artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekende partijen evenmin als vluchteling erkennen of hen de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de bende 18.

Zo bleken verschillende van uw verklaringen volstrekt onaannemelijk. U zou al in 2012, “zo’n 2 weken nadat ik voor de krant begon te werken” benaderd zijn door een bendelid van de bende 18 om wekelijks renta te betalen (NPO, P.8). Aanvankelijk was het 25\$ per week, maar “na 3 maanden liep dat bedrag op tot 50\$ wekelijks” (NPO, P.7). U “was daar al 10 jaar mee bezig” (NPO, P.9), maar “ondertussen was ik het beu geworden” en op 18 februari 2022 “stopte ik met de renta betalen” (NPO, P.6). Uit een eenvoudige berekening blijkt dat u meer dan 25.000\$ aan renta zou betaald hebben, hetgeen deels uw beslissing om uw betalingen te stoppen zou hebben beïnvloed. U legde echter bijzonder merkwaardige verklaringen af over dit stoppen met de renta. Zo zei u eenvoudigweg tegen het bendelid, dat u zoals steeds op een vrijdag naar het geld vroeg, “dat ik het niet had”. Diens reactie daarop was opvallend laconiek: “Ah ok” (NPO, P.7). Het is hoogst opmerkelijk dat er geen enkele moeite werd gedaan door de bende om u toch het geld te laten betalen. Dat bevreemdende gedrag van de bende 18 zette zich verder, want “de week nadien zag ik hen niet” (NPO, P.7). Nochtans werd u normaliter “altijd op vrijdag” gevraagd om de renta te betalen (NPO, P.7). De week daarna werd u benaderd door 3 bendeleden. Zij leidden u “een afgelegen steegje” in, en u kreeg “het gevoel dat die kerels mij gingen vermoorden” (NPO, P.7). U kreeg dat gevoel “omwille van de plek waar ze me mee naartoe namen”, een plaats die dienstdeed als “clandestien kerkhof” (NPO, P.7). U “begon bijna te wenen”, maar u werd gered door een schijnbaar toevallig passerende politiepatrouille die de bendeleden deed vluchten (NPO, P.7).

Het is echter allesbehalve aannemelijk dat de bende u op basis van één gemiste betaling zou willen vermoorden. U had de bende immers al ettelijke duizenden dollars opgebracht, aan de hand van het wekelijkse bedrag dat u hen al 10 jaar lang zou betaald hebben. Dat de bende, eerder dan te trachten die betalingen verder te zetten, ervoor kiest om u na één gemiste betaling te proberen vermoorden is dan ook volstrekt ongeloofwaardig. Temeer u de bende geenszins op agressieve of beledigende toon had geweigerd te betalen, maar hen louter had gezegd dat u het geld niet had. Het is dan ook allesbehalve geloofwaardig dat de bende u op geen enkele manier heeft proberen overtuigen de betalingen verder te zetten. Dat zij u daarbij meteen zouden willen vermoorden, maar u daarbij op het laatste nippertje aan de dood zou ontsnapt zijn omwille van een willekeurig passerende politiepatrouille betreft overigens een onwaarschijnlijk toeval. Het toevallige karakter van die gebeurtenissen onderlijnt het erg ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas verder.

Er werd u voorgelegd dat deze laconieke reactie van de bende op uw eenmalige weigering te betalen opmerkelijk was. U legde uit dat u “niet altijd [met] dezelfde persoon” te maken kreeg (NPO, P.9). Dit verklaart echter geenszins het bizarre gedrag van de bende, waarbij zij op basis van één gemiste betaling alle bruggen met u zouden opgeblazen hebben. Immers had u zelf gezegd dat, ook al had u telkens met iemand anders van de bende te maken, “dat het aan hen is dat ik betaal”. Daarmee verduidelijkt u dat ook als verschillende bendeleden de renta inden, dat die toch bij de bende 18 terecht kwam (NPO, P.8). U benadrukte daarbij dat u er nooit aan twijfelde dat u deze renta eventueel onwetend aan iemand van buiten de bende 18 had betaald, “omdat als ik aan een andere persoon zou betalen die niet van de bende was [...] die persoon zich dan gewoon in nesten zou werken” (NPO, P.8). Niemand zou het volgens uw verklaringen hebben aangedurfd om als buitenstaander renta van u te vragen in naam van bende 18, “want anders zouden ze de persoon ook gewoon vermoord hebben. Want voor de renta plegen zij zelfs een moord” (NPO, P.8).

In deze context is het dan ook volstrekt ontoereikend om aan te halen dat u telkens een ander contactpersoon had om te verklaren waarom de bende 18 op basis van één gemiste betaling zouden beslissen u te vermoorden, eerder dan u te forceren uw betalingen verder te laten zetten. Immers bleken uw verschillende contactpersonen toch allemaal het geld door te sluisen naar de bende, en bovendien bleek de renta zo belangrijk voor de bende, dat zij er een moord voor zouden plegen. U haalde in het kader van hetgeen “die dag plaatsgevonden” heeft, tevens aan dat “zij dachten dat ik met de politie gesproken had” (NPO, P.8). Uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat het niet op basis van die toevallige passage van een politiepatrouille dat u naar dat clandestiene kerkhof werd geleid om vermoord te worden, maar wel omwille van die ene betaling die u had gemist. U kan dan ook geenszins verklaren waarom de bende 18 de onbegrijpelijke beslissing zou genomen hebben om u na één gemiste betaling te laten vermoorden, eerder dan u de voor hen zeer winstgevende renta verder te laten betalen. Temeer u zelf aangaf hoe belangrijk deze renta voor de bende was. Deze vaststelling bevestigt het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas in bijzonder ernstige mate.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat uw verklaringen als zou u 10 jaar lang renta hebben betaald, alle blote beweringen betreffen. De merkwaardige handelswijze van de bende, waarbij zij telkens iemand anders op u afsturen om deze betalingen te innen, en dit steeds op andere plaatsen, noopt het CGVS om ook bij uw bewering als zou u 10 jaar lang renta betaald hebben tout court, ernstige vraagtekens te plaatsen. Aangezien uw geloofwaardigheid bijzonder gebrekkig bleek doorheen uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, waarvan getuige uw allesbehalve aannemelijke verklaringen omtrent de bedreiging van de bende 18 (zie supra) en uw reis naar België (zie infra), kan het CGVS dan ook geenszins op basis van blote beweringen voor waar aannemen dat u deze afpersing elke vrijdag onderging van 2012 tot 2022.

U liet voorts nog enkele tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot uw vlucht uit El Salvador optekenen doorheen uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zo had u enerzijds verklaard dat u uw internationaal paspoort in januari 2022 had opgehaald bij de Salvadoraanse overheid “omdat ik eraan dacht om te reizen” (NPO, P.10). De uiteindelijke reservatie van uw reis “was op 26 januari” (NPO, P.11). Anderzijds had u ook geheel andere verklaringen gedaan. U zei dat u “altijd al naar een voetbalmatch komen kijken” wilde in Europa, en “toen deed die kans zich voor. Ik verjaarde en kocht een ticket om naar Nederland te reizen om naar een voetbalmatch te gaan kijken” (NPO, P.11). Deze verklaringen met betrekking tot uw reis uit El Salvador zijn flagrant in tegenstrijd met elkaar. Immers verjaart u in juni. Het is dan ook volstrekt onduidelijk hoe u in het kader van uw verjaardag een ticket naar Nederland kon kopen, terwijl u uw paspoort pas in januari, 7 maanden na uw verjaardag, had opgehaald. Dat u daarbij verklaarde dat u uw paspoort toen ophaalde omdat u “eraan dacht om te reizen” (zie supra), terwijl u vervolgens zei in het kader van uw verjaardag in juni tickets te hebben gekocht naar Nederland versterkt het tegenstrijdige karakter van deze verklaringen. Deze verklaringen ondermijnen uw geloofwaardigheid dan ook verder.

Er werd u ook gevraagd welke specifieke kans zich had voorgedaan, op basis waarvan u uw reis boekte (zie supra). Daarop wist u geenszins duidelijkheid te scheppen: “Ik weet het niet” (NPO, P.11). U zei louter dat u het geld had (NPO, P.11). Nochtans had u iets heel anders verklaard over de aanloop naar uw weigering om op 18 februari 2022 verder renta te betalen: “de zaken draaiden slecht [...] ik moest van mijn eigen geld

beginnen betalen [...] het ging dus bergaf" (NPO, P.9). Het dient te worden benadrukt dat deze verklaringen tegenstrijdig zijn, en tevens de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondergraven. Het is immers bijzonder opvallend dat u maanden voor uw vermeende problemen met de bende reisplannen zou hebben gemaakt die daar volledig los van stonden, maar waarvan de reisdatum uiteindelijk quasi perfect viel om voor de bende 18 en hun bedreigingen te kunnen vluchten. Dat die reisdatum en doodsb bedreigingen zo samenvielen betreft wederom een onwaarschijnlijk toeval, dat het erg ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas verder onderlijnt.

Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat u ook op basis van verschillende elementen die eerder van algemene aard waren, en dus niet van toepassing waren op u persoonlijk, een vrees vermeldde in uw hoofde, dan wel in hoofde van uw dochter. Zo gaf u aan dat de strijd tussen de verschillende bendes hevig woedde in uw wijk en dat "onze kolonie [...] 1 strijdtoneel" was (NPO, P.9). Volgens uw verklaringen had de telefonische bedreiging van de bende 18 aan uw adres "nogal wat te maken met onze kolonie" (NPO, P.9). Echter liet u volledig na om te verduidelijken in welke mate de rivaliteit tussen de bende 18 en de bende MS-13 enige rol speelde in de bedreiging aan uw adres. U verklaarde louter dat waar u woonde de bende 18 heerste, en dat in Lourdes, een wijk waar u ook werkte "het allemaal bende 18, maar ook MS" was. U insinueerde dat dat een deel van uw probleem was, omdat "wanneer het rivaliserende bendes betreft [...] het niet enkel om geld" draait, en "ze jou vermoorden, gewoon omwille van die rivaliteit" (NPO, P.9). Deze uitleg is echter volstrekt ontoereikend om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van de bedreigingen aan uw adres mee te herstellen. Immers werkte u maar liefst 10 jaar lang in Lourdes, waar zowel bende 18 en MS-13 opereerden, terwijl u in een zone van de bende 18 woonde. Los van de renta die u vermeend zou moeten betaald hebben, bleek geenszins uit uw verklaringen dat u voor maart 2022 enige problemen had met de bende 18 of de bende MS-13, laat staan dat u problemen kende met één van die bendes op basis van de rivaliteit tussen hen.

Waar u voorts nog op algemene wijze een vrees aanhaalt in hoofde van uw dochter naar aanleiding van de veiligheidssituatie in El Salvador (NPO, P.13) moet worden opgemerkt dat een verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst hoe dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u of zij het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, hetgeen u hebt nagelaten te doen.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en vrees voor vervolging ten opzichte van El Salvador dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte hebben slechts betrekking op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor uw diploma en het certificaat van uw werk: deze documenten zijn louter aanwijzingen van uw scholing en werk voor La Prensa Grafica, elementen die evenmin ter discussie staan in bovenstaande beslissing. De nieuwsberichten die u neerlegde hebben geen bewijswaarde. Deze artikels berichten immers niet over uw specifieke problemen. Aldus slagen die artikels er geenszins in uw gebrekkige geloofwaardigheid te herstellen.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als medewerker van La Prensa Grafica op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (**COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf), de **COI Focus Salvador. Sécuritaire citoyenne depuis l'état d'urgence van 21 december 2023**, de **UNHCR guidelines van maart 2016**) blijkt dat afpersing een historisch gekend fenomeen is in El Salvador waarin een migratieverleden geenszins bepalend is. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan hun relaas en de redenen waarom zij aanvoeren een gegronde vrees vervolging te hebben en/of een reëel risico op ernstige schade te lopen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissingen, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekers niet aantoont dat de bovenstaande motivering, waarin hun verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoekers komen in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van hun eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogen voormelde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten.

Waar verzoekers erop wijzen dat er geen tegenspraak is tussen hun verklaringen en dit zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, brengt de Raad in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich in hoofdzaak beperken tot het herhalen van hun eerder afgelegde verklaringen doch hiermee plaatsen zij voormelde pertinente vaststellingen niet in een ander licht.

In de bestreden beslissingen worden verzoekers verklaringen inzake de gebeurtenissen na het stopzetten van de betalingen merkwaardig geacht en wordt dit nader geduid als volgt:

“U legde echter bijzonder merkwaardige verklaringen af over dit stoppen met de renta. Zo zei u eenvoudigweg tegen het bendelid, dat u zoals steeds op een vrijdag naar het geld vroeg, “dat ik het niet had”. Diens reactie daarop was opvallend laconiek: “Ah ok” (NPO, P.7). Het is hoogst opmerkelijk dat er geen enkele moeite werd gedaan door de bende om u toch het geld te laten betalen. Dat bevreemdende gedrag van de bende 18 zette zich verder, want “de week nadien zag ik hen niet” (NPO, P.7). Nochtans werd u normaliter “altijd op vrijdag” gevraagd om de renta te betalen (NPO, P.7). De week daarna werd u benaderd door 3 bendeleden. Zij leidden u “een afgelegen steegje” in, en u kreeg “het gevoel dat die kerels mij gingen vermoorden” (NPO, P.7). U kreeg dat gevoel “omwille van de plek waar ze me mee naartoe namen”, een plaats die dienstdeed als “clandestien kerkhof” (NPO, P.7). U “begon bijna te wenen”, maar u werd gered door een schijnbaar toevallig passerende politiepatrouille die de bendeleden deed vluchten (NPO, P.7).” Hieruit blijkt dat wat er concreet gebeurde toen verzoeker besliste de betalingen stop te zetten terecht merkwaardig werd geacht.

Met het betoog dat *“Toen verzoeker het geld niet overhandigde, zoals hij elke vrijdag deed, verklaarde hij gewoon dat hij het niet had. De persoon die het geld ophaalde, ging hier niet direct op in. Dit is consistent: dit lid was gewapend en de verzoeker kon niets doen. Het zijn niet de bendeleden die het geld innen die de beslissingen nemen. Het zijn de jongeren die de geldinzamelingsmissies uitvoeren, daarom nam hij niet direct beslissingen en meldde hij het achteraf aan zijn bazen. Het is totaal ongepast dat verweerder van mening is dat de bende geen moeite heeft gedaan om verzoekers het geld te laten betalen.”* beperken verzoekers zich tot louter beweringen en het bekritisieren van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal doch brengen geen enkel concreet en valabel argument naar voor waarom de persoon aan wie verzoeker betaalde hem niet verplichtte te betalen of onmiddellijk overging tot hem bedreigen te meer de personen die hem benaderden naar eigen zeggen gek waren, dat er van alles kon gebeuren en ze steeds gewapend waren en hun pistool tonen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Zelfs meer dan twee weken later heeft verzoeker nog steeds niemand gezien. De stelling dat het hier gaat om jongeren die de geldinzamelingsmissies uitvoeren en daarom niet direct beslissingen namen en dit achteraf meldden aan hun bazen, is niet meer dan een bewering en kan deze vaststelling dan ook niet verschonen noch verklaren.

Verzoeker herhaalt louter zijn verklaring dat hij steeds aan een andere persoon betaalde doch weerlegt noch verklaart hiermee de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen die hier voor de duidelijkheid worden hernomen:

“Er werd u voorgelegd dat deze laconieke reactie van de bende op uw eenmalige weigering te betalen opmerkelijk was. U legde uit dat u “niet altijd [met] dezelfde persoon” te maken kreeg (NPO, P.9). Dit verklaart echter geenszins het bizarre gedrag van de bende, waarbij zij op basis van één gemiste betaling alle bruggen met u zouden opgeblazen hebben. Immers had u zelf gezegd dat, ook al had u telkens met iemand anders van de bende te maken, “dat het aan hen is dat ik betaal”. Daarmee verduidelijkte u dat ook als verschillende bendeleden de renta inden, dat die toch bij de bende 18 terecht kwam (NPO, P.8). U benadrukte daarbij dat u er nooit aan twijfelde dat u deze renta eventueel onwetend aan iemand van buiten de bende 18 had betaald, “omdat als ik aan een andere persoon zou betalen die niet van de bende was [...] die persoon zich dan gewoon in nesten zou werken” (NPO, P.8). Niemand zou het volgens uw verklaringen hebben aangedurfd om als buitenstaander renta van u te vragen in naam van bende 18, “want anders zouden ze de persoon ook gewoon vermoord hebben. Want voor de renta plegen zij zelfs een moord” (NPO, P.8).”

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat de bende verzoeker op basis van één gemiste betaling zou willen vermoorden te meer verzoeker gedurende tien jaar getrouw de betalingen had uitgevoerd en hij de bende geenszins op agressieve of beledigende toon had geweigerd te betalen, maar hen louter had gezegd dat hij het geld niet had. Ook de Raad acht het in dergelijke omstandigheden niet geloofwaardig dat de bende hem op geen enkele manier heeft proberen overtuigen de betalingen verder te zetten.

Verzoeker geeft aan dat zijn gevoel dat ze hem wilden vermoorden gegrond is gelet op het feit dat ze hem nadat hij de betaling had stopgezet meenamen naar een geïsoleerde plek die wordt gebruikt als clandestiene begraafplaats. De Raad acht het echter niet aannemelijk dat de bende verzoeker op basis van één gemiste betaling zou willen vermoorden, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat drie jongeren hem meenamen naar een clandestiene begraafplaats om hem daar te gaan vermoorden. De informatie die verzoeker neerlegde met betrekking tot de clandestiene begraafplaats en waarmee volgens hem onvoldoende rekening werd gehouden door verwerende partij, plaatst hier geen ander licht op. Uit deze informatie kan immers niet blijken dat verzoeker zelf naar deze plaats werd meegenomen. De stelling dat verzoeker verklaarde dat hij bijna had gehuild wat de indruk wekte dat hij daar werkelijk was geweest, is slechts een bewering van verzoeker maar kan hier evenmin een ander licht op werpen. Het betoog dat het document dat verzoeker neerlegde met betrekking tot de clandestiene begraafplaats verklaart waarom de politie er niet toevallig passeerde zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld en dat toevalligheden bestaan, is niet alleen tegenstrijdig maar evenmin van aard om het ongeloofwaardig karakter van verzoekers beweringen om te keren. Ook de stelling dat de politie 3-4 keer per dag door het gebied ging, maar dat dit

afhankelijk was van het gebied en dat gebieden met meer problemen vaker werden gecontroleerd, zijn louter algemene beweringen en volstaan niet.

Waar verzoekers stellen dat verzoeker verklaarde dat het om verschillende redenen volkomen aannemelijk was dat de leden van de bende ervoor hadden gekozen verzoeker te doden nadat hij in gebreke was gebleven, kunnen zij evenmin overtuigen. Het feit dat Salvadoranen nooit aangifte bij de politie doen omdat volgens de beschikbare objectieve informatie de politie zelfs betrokken is bij de bendes die geld betalen om informatie te verkrijgen alsook het feit dat verzoeker niet in het gebied woonde, maar er werkte en dat de bendes er opnieuw rekening moeten mee hebben gehouden dat verzoeker voor de bende in het andere gebied zou gaan werken, zijn slechts algemene beweringen en veronderstellingen van verzoekers. Waar verzoeker in dit opzicht ook nog aanhaalt dat de bendes in elk geval onmenselijk handelen en niet aarzelen om van dichtbij op bedrijven te schieten, met bijkomende schade tot gevolg waardoor hun gedrag onlogisch en buitensporig gewelddadig kan zijn, zoals hier het geval *misschien* was, beperkt hij zich wederom tot een veronderstelling. Overigens moet hierbij opgemerkt worden dat hoewel verzoeker de bendes onmenselijk handelen toedichten en hun buitensporig gewelddadig gedrag zoals het zonder aarzelen schieten bespreekt, verklaart hij niet waarom de bende verzoeker zomaar liet weigeren het bedrag te betalen en hem zelfs twee weken met rust liet, terwijl zij steeds gewapend zijn wanneer er om betaling wordt gevraagd.

Hoewel verzoekers in het verzoekschrift vooreerst aangeven dat het volkomen aannemelijk was dat de leden van de bende ervoor hadden gekozen verzoeker te doden, stellen zij wat later dat het niet zeker was dat zij verzoeker zouden doden. Verzoekers menen dat zij verzoeker op zijn minst zouden martelen of mishandelen om hem het zwijgen op te leggen, wat voldoende is om hem de internationale beschermingsstatus te verlenen. Opnieuw kan dergelijk algemeen betoog wat opnieuw bol staat van veronderstellingen, niet volstaan teneinde verzoekers' nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Verzoekers wijzen erop dat zij verklaarden dat zij renta geven aan bende 18, wat hun vrees ten aanzien van deze bende bevestigt, maar ook hun vrees ten aanzien van andere bendes, dat mensen werden vermoord als er problemen waren met het betalen van de renta, en dat de benedeleden dachten dat hij met de politie zou gaan praten en hen problemen zou bezorgen, dat het daarna niet alleen meer om renta ging, maar dat ze ook werden verdacht van verklikking en dat ook verzoekster en hun dochter werden bedreigd, doch hiermee herhalen zij slechts hun eerder afgelegde verklaringen, maar doen zij geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen.

Het algemene betoog dat zelfs als de politie op de hoogte zou zijn gesteld, zij niets hebben kunnen ondernemen, dat de benedeleden de informatie (dankzij corruptie) hadden en zich verstopten op het juiste moment, waardoor er geen mogelijkheid was tot bescherming van de verzoekers door de autoriteiten, zijn wederom slechts beweringen. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen in de mate dat er geloof aan kan worden gehecht dat er drie personen met verzoeker naar een clandestiene begraafplaats gingen om hem daar te gaan vermoorden of iets anders aan te doen, zij verrast waren toen er een politiepatrouille opdook waardoor de bewering dat de benedeleden zich verstopten op het juiste moment niet kan worden gevolgd. Indien de benedeleden zoals verzoekers voorhouden op de hoogte waren van de activiteiten van de politie ingevolge corruptie, kan worden verwacht dat zij zich niet zouden vertonen op de begraafplaats met verzoeker.

Waar verzoekers volhouden dat de *modus operandi* van de bende steun vindt in de algemene informatie, plaatsen zij de gedane concrete vaststellingen niet in een ander licht.

Het louter verwijzen naar algemene informatie omtrent de algemene situatie in El Salvador inzake de bendes en de autoriteiten en de massagraven, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke.

Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot verzoekers' vlucht uit El Salvador beperkt verzoeker zich opnieuw tot het herhalen van eerdere verklaringen en bekritiseert wederom de gevolgtrekking van de commissaris-generaal. Dit volstaat opnieuw niet om de gedane pertinente vaststellingen in een ander licht te plaatsen die voor de duidelijkheid hier worden hernomen:

“U liet voorts nog enkele tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot uw vlucht uit El Salvador optekenen doorheen uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zo had u enerzijds verklaard dat u uw internationaal paspoort in januari 2022 had opgehaald bij de Salvadoraanse overheid “omdat ik eraan dacht om te reizen” (NPO, P.10). De uiteindelijke reservatie van uw reis “was op 26 januari” (NPO, P.11). Anderzijds had u ook geheel andere verklaringen gedaan. U zei dat u “altijd al naar een voetbalmatch komen kijken” wilde in Europa, en “toen deed die kans zich voor. Ik verjaarde en kocht een ticket om naar Nederland te reizen om

naar een voetbalmatch te gaan kijken" (NPO, P.11). Deze verklaringen met betrekking tot uw reis uit El Salvador zijn flagrant in tegenstrijd met elkaar. Immers verjaart u in juni. Het is dan ook volstrekt onduidelijk hoe u in het kader van uw verjaardag een ticket naar Nederland kon kopen, terwijl u uw paspoort pas in januari, 7 maanden na uw verjaardag, had opgehaald. Dat u daarbij verklaarde dat u uw paspoort toen ophaalde omdat u "eraan dacht om te reizen" (zie supra), terwijl u vervolgens zei in het kader van uw verjaardag in juni tickets te hebben gekocht naar Nederland versterkt het tegenstrijdige karakter van deze verklaringen. Deze verklaringen ondermijnen uw geloofwaardigheid dan ook verder.

Er werd u ook gevraagd welke specifieke kans zich had voorgedaan, op basis waarvan u uw reis boekte (zie supra). Daarop wist u geenszins duidelijkheid te scheppen: "Ik weet het niet" (NPO, P.11). U zei louter dat u het geld had (NPO, P.11). Nochtans had u iets heel anders verklaard over de aanloop naar uw weigering om op 18 februari 2022 verder renta te betalen: "de zaken draaiden slecht [...] ik moest van mijn eigen geld beginnen betalen [...] het ging dus bergaf" (NPO, P.9). Het dient te worden benadrukt dat deze verklaringen tegenstrijdig zijn, en tevens de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondergraven. Het is immers bijzonder opvallend dat u maanden voor uw vermeende problemen met de bende reisplannen zou hebben gemaakt die daar volledig los van stonden, maar waarvan de reisdatum uiteindelijk quasi perfect viel om voor de bende 18 en hun bedreigingen te kunnen vluchten. Dat die reisdatum en doodsb bedreigingen zo samenvielen betreft wederom een onwaarschijnlijk toeval, dat het erg ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas verder onderlijnt."

Het herhalen van de verklaringen dat hij stappen had ondernomen om zijn paspoort te verkrijgen in januari 2022, dat hij naar Nederland had willen reizen om een voetbalwedstrijd bij te wonen maar de zaken ingewikkeld waren geworden waardoor de reis onmogelijk was geworden alsook de algemene stelling dat zij reisplannen hadden gemaakt en er duidelijk maanden en jaren niet aan hadden gedacht voordat ze het land verlieten vanwege de afpersing en de algemene onveiligheid doet aan deze concrete motieven geen afbreuk noch worden ze hiermee verklaard.

Waar verzoeker erop wijst dat hij niet heeft verklaard dat het geld op was en hij verklaarde dat in de periode voorafgaande aan zijn weigering de renta te betalen de zaken slecht gingen en hij met eigen geld moest gaan betalen, overtuigt hij evenmin. Voor zover verzoeker nooit verklaarde dat het geld op was en stelde dat hij gelet op de slechte draaiende zaken met eigen geld de renta moest betalen, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker zich zomaar zou blootstellen aan een dergelijk risico. Indien er de mogelijkheid bestond dat verzoeker de bende met eigen geld kon blijven betalen, acht de Raad het onaannemelijk dat hij dit weigerde te doen te meer verzoeker herhaaldelijk stelde dat indien er problemen zijn met de betalingen mensen worden vermoord door de bende.

Ook het algemene betoog over de bendes in die zin dat zij achterdochtig zijn over de loyaliteit van verzoeker en dat er rivaliteit heerst tussen de bendes waardoor zij kunnen moorden en dat zij hierover niet werden bevraagd, kan niet volstaan om voormelde pertinente en concrete vaststellingen in een ander licht te plaatsen. Zoals in de bestreden beslissingen omstandig werd toegelicht is deze uitleg volstrekt ontoereikend om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van de bedreigingen aan verzoekers' adres mee te herstellen. Verzoeker werkte immers 10 jaar lang in Lourdes, waar zowel bende 18 en MS-13 opereerden, terwijl hij in een zone van de bende 18 woonde. Los van de renta die hij naar eigen zeggen zou moeten betaald hebben, bleek geenszins uit verzoekers verklaringen dat hij voor maart 2022 enige problemen had met de bende 18 of de bende MS-13, laat staan dat hij problemen kende met één van die bendes op basis van de rivaliteit tussen hen.

Verzoekers verwijzen naar informatie over de problematiek van rekrutering van jongeren in El Salvador en informatie over verdwijningen met betrekking tot de nood aan internationale bescherming voor hun dochter, doch brengen geen enkele concreet en valabel argument bij dat hun dochter hiervoor te vrezen heeft. Ook het louter stellen dat verzoekster en hun dochter respectievelijk een vrouw en een meisje zijn, dat ze zullen worden vermoord, de verwijzing naar informatie over verdwijningen, alsook het wijzen op de algemene veiligheidssituatie en het risico op rekrutering door een bende, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers noch hun dochter in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke. Verzoekers voeren aan dat zij hierover niet werden bevraagd, doch brengen zelfs geen concrete verklaringen bij waaruit blijkt dat zij op basis hiervan enige gegronde vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico op ernstige schade lopen.

Verzoekers verwijzen opnieuw naar de eerder neergelegde persartikelen en voegen een aantal daarvan opnieuw bij het verzoekschrift. Verzoekers doen hiermee geen afbreuk aan de vaststellingen desbetreffend in de bestreden beslissing van verzoeker: "De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte hebben slechts betrekking op uw

identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor uw diploma en het certificaat van uw werk: deze documenten zijn louter aanwijzingen van uw scholing en werk voor La Prensa Grafica, elementen die evenmin ter discussie staan in bovenstaande beslissing. De nieuwsberichten die u neerlegde hebben geen bewijswaarde. Deze artikels berichten immers niet over uw specifieke problemen. Aldus slagen die artikels er geenszins in uw gebrekkige geloofwaardigheid te herstellen." Met het enkele feit dat deze artikelen de moorden, verdwijningen en sterfgevallen, alsook de executies omdat de renta niet meer betaald werd beschrijven, tonen zij niet aan dat deze artikelen berichten over hun specifieke problemen. Verzoekers' nood aan internationale bescherming omwille hiervan, blijkt hieruit niet.

Waar verzoekers bijkomende persartikelen en documenten bij hun verzoekschrift voegen stelt de Raad vast dat deze niet vergezeld zijn van een eensluidende vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 zijn, waardoor ze niet in overweging kunnen worden genomen.

Waar verzoeker aanvoert dat het een bijkomend risico is - hetzij van de autoriteiten, hetzij van bendes dat hij zich in de auto van een journalist bevond toen hij op reis was en toen hij terugkeerde van zijn werk wat ook tot de ondervonden problemen kan hebben geleid, beperkt hij zich opnieuw tot louter veronderstellingen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst en algemene informatie desbetreffend volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft ook hier in gebreke.

De Raad stelt vast dat verzoekers voorts een uitleg geven naar de beweegredenen van verzoeker om te stoppen met doen van betalingen die gaat als volgt *"Hij stopte echter met de betalingen om verschillende redenen. Ten eerste was het financieel niet langer mogelijk om dit te doen. Verzoeker legde uitvoerig uit waarom, als gevolg van financiële veranderingen binnen het bedrijf waar hij werkte (CGVS Mevrouw, p. 11). Anderzijds bestond het risico dat bendeleden zouden willen dat verzoeker andere diensten voor de bende zou verrichten (leden zouden bij verzoeker in de auto willen stappen en ergens afgezet willen worden), waardoor hij en zijn gezin meer gevaar liepen van de autoriteiten maar ook van de "MS-13" bende. Wanneer verzoeker geld gaf, wat hij al meer dan tien jaar deed, zagen veel mensen dat verzoeker bende 18 "frequenteerde". Aangezien hij werd geacht voor een bende te werken, "werkzaam" op het grondgebied dat door een van deze groepen werd gecontroleerd, was hij het doelwit van andere bendes. Zijn profiel werd geïmputeerd. Als gevolg daarvan was het voor verzoekers niet meer mogelijk om naar het andere grondgebied te reizen, en konden zij zich niet meer vrij bewegen vanwege deze risico's. De verklaringen van verzoekers waren dus geenszins merkwaardig, zoals verweerster stelt, in verband met de stopzetting van de betaling van de "renta"."*

Zoals hoger werd vastgesteld bleek dat verzoeker nog bij machte was betalingen te doen, maar dat het dan om zijn eigen geld zou gaan. Indien er de mogelijkheid bestond dat verzoeker de bende met eigen geld kon blijven betalen, acht de Raad het onaannemelijk dat hij dit weigerde te meer verzoeker herhaaldelijk stelde dat indien er problemen zijn met de betalingen mensen worden vermoord door de bende.

Wat betreft het door hen uiteengezette risico dat bendeleden zouden willen dat verzoeker andere diensten voor de bende zou verrichten (leden zouden bij verzoeker in de auto willen stappen en ergens afgezet willen worden), waardoor hij en zijn gezin meer gevaar liepen van de autoriteiten maar ook van de "MS-13" bende, en dat hij werd geacht voor een bende te werken, "werkzaam" op het grondgebied dat door een van deze groepen werd gecontroleerd, en het doelwit was van andere bendes waardoor het voor verzoekers niet meer mogelijk was om naar het andere grondgebied te reizen, en zij zich niet meer vrij konden bewegen vanwege deze risico's, beperkt verzoeker zich tot louter algemene beweringen. Verzoeker werkte immers 10 jaar lang in Lourdes, waar zowel bende 18 en MS-13 opereerden, terwijl hij in een zone van de bende 18 woonde. Los van de renta die hij naar eigen zeggen zou moeten betaald hebben, bleek geenszins uit verzoekers verklaringen dat hij voor maart 2022 enige problemen had met de bende 18 of de bende MS-13, laat staan dat hij problemen kende met één van die bendes op basis van de rivaliteit tussen hen.

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad evenzeer van oordeel dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering gedurende tien jaar op de door hem beschreven wijze elke vrijdag renta te hebben betaald aan de bende.

Waar verzoekers in het verzoekschrift naar algemene informatie verwijzen met betrekking tot de mensenrechtencrisis en de noodtoestand in El Salvador en aanvoeren dat er enorm veel willekeurige arrestaties worden uitgevoerd stelt de Raad vast dat uit de beschikbare landeninformatie niet kan blijken dat er een sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan een verhoogd risico loopt om in dit kader slachtoffer te worden van een (willekeurige) arrestatie. Verzoekers maken geenszins *in concreto* aannemelijk dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging dienen te koesteren of een reëel risico op ernstige schade

lopen ten aanzien van de Salvadoraanse politie, in het licht van de in maart 2022 afgekondigde noodtoestand.

De Raad treedt, gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen, bijgevolg de conclusie van de commissaris-generaal bij dat noch uit verzoekers' verklaringen, noch uit de beschikbare informatie blijkt dat afdoende concrete en individuele elementen zijn aangereikt om aan te tonen dat er in het kader van de noodtoestand in El Salvador in hoofde van verzoekers een nood aan internationale bescherming bestaat.

Verzoekers wijzen in het verzoekschrift verder nog op hun hoedanigheid van terugkeerders na een verblijf in het buitenland en algemene informatie dienaangaande. Verzoekers menen dat uit voormelde informatie blijkt dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador, geacht worden over financiële middelen te beschikken en het risico te lopen te zullen worden afgeperst door bendes te meer zij een asielaanvraag indiende in België en een eigen handel hebben.

De Raad merkt vooreerst op dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekers slagen hier echter niet in.

Zoals hoger werd vastgesteld, maken verzoekers immers niet aannemelijk dat zij ten gevolge van problemen met bendeleden El Salvador zou hebben (moeten) verlaten. Er zijn geen andere indicaties die erop wijzen dat verzoekers voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stonden. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers El Salvador verlieten omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico zou lopen om te worden gevisieerd door bendeleden.

Het feit dat verzoekers een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekers zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden, zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekers niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekers bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing persoonlijk zouden worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu de beweerde problemen met de bendeleden niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekers in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van hun eerdere beweerde problemen met bendeleden en/of het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar haar land van herkomst.

In zoverre verzoekers in het verzoekschrift aanstuurt op het feit dat zij behoort tot de specifieke sociale groep gedefinieerd als 'terugkeerders' die in het buitenland hebben verbleven, wijst de Raad erop dat uit artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet volgt dat er twee voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld om als een specifieke sociale groep te worden beschouwd. Ten eerste, moeten de leden van de groep een *"aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden"*, of een kenmerk of geloof delen *"dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven"* en, ten tweede, moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als *"afwijkend"* wordt beschouwd. Hoewel de bewoordingen van de Vreemdelingenwet afwijken van de bepaling in de Kwalificatierichtlijn wijst de Raad erop dat deze formulering werd ingevoerd op grond van de Kwalificatierichtlijn aangenomen in 2004 en dat het Hof van Justitie in het arrest *X, Y en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel* heeft geoordeeld dat een groep wordt geacht een *"specifieke sociale groep"* te vormen

als aan de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 10, lid 1, d) van Richtlijn 2004/83/EG is voldaan (HvJ 7 november 2013, gevoegde zaken C- 199/12 tot en met C-201/12, *Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y en Z*, arrest van 7 november 2013, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov tegen Hongarije*, pt. 89; RvS 5 maart 2021, nr. 14.253 (c)). De Raad stelt evenwel vast dat voor zover verzoekers doen gelden dat zij behoren tot de specifieke sociale groep die wordt omschreven als 'terugkeerders, zij in geen van deze hypothesen voldoen aan de cumulatieve voorwaarden vereist door de rechtspraak van het Hof van Justitie. Er kan niet worden ingezien hoe verzoekers zouden behoren tot een groep met een eigen identiteit die in de directe omgeving als afwijkend zou worden beschouwd, nu zij voor hun vertrek geen ernstige problemen kende met bendes, noch concreet aantonen waarom dergelijk risico in hun geval zou bestaan in geval van terugkeer.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers' vluchtrelaas als zouden zij vrezen te worden vermoord door bendeleden in hun land van herkomst, is de vraag naar de aard van de motieven van hun vermeende belagers en de eventuele band met het Vluchtelingenverdrag *in casu* niet dienstig. Verzoekers argumentatie in het verzoekschrift als zou uit de algemene informatie blijken dat de daden van vervolging uitgaande van bendes in El Salvador niet alleen crimineel en economisch, maar tevens politiek gemotiveerd zijn, kan bijgevolg niet op nuttige wijze worden aangevoerd. Gezien de ongeloofwaardigheid van het relaas moet evenmin worden ingegaan op de uiteenzetting inzake de afwezigheid van effectieve bescherming door de Salvadoraanse overheden.

Uit de in het administratief dossier aanwezige recente landeninformatie blijkt overigens dat hoewel de noodtoestand de fundamenteën van de rechtsstaat aantast en de bendes evenmin volledig ontmanteld en weggevaagd zijn, deze situatie er evenwel toe geleid heeft dat de bendes op heden niet meer op dezelfde manier bestaan zoals El Salvador ze al decennia lang kende. Hun territoriale aanwezigheid en controle, hun hoofdzakelijke bron van inkomsten – afpersing – en hun interne structuur werden sterk ondermijnd met een positief effect op de veiligheid en het dagdagelijks leven van vele Salvadoranen als gevolg, in het bijzonder dan voor degene die voorheen leefden in een wijk onder controle van een bende. Zo blijkt uit de beschikbare informatie onder meer dat er opnieuw bewegingsvrijheid is, het aantal moorden verminderde en dat afpersing in het algemeen daalt. Waar er nog sprake is van geweld, is dit nog steeds doelgericht en individueel van aard. Verzoekers brengen geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen, doch schijnen stevast terug te koppelen naar de situatie van de bendes van voor de noodtoestand.

Verzoekers tonen gelet op wat voorafgaat niet aan dat zij nood hebben aan internationale bescherming omwille van de door hen aangehaalde bende-problematiek.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekers niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, zodat hen niet het voordeel van de twijfel kan worden toegekend.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in hun hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat zij de door hen aangehaalde problemen met bendeleden in El Salvador noch de Salvadoraanse autoriteiten niet concreet aannemelijk maken en dat hun verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het*

leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022, p. 15-23; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 4 juli 2022, p. 9-15).

Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

In het kader van de noodtoestand, waarnaar verzoekers verwijzen, hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties, zoals ook blijkt uit de COI Focus (COI Focus Salvador. Situation sécuritaire depuis l'état d'urgence van 21 december 2023). In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. De Raad volgt het standpunt van de commissaris-generaal dat er ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador evenwel geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a), en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in het geval van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers brengen geen informatie aan waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn. De door hen in de verzoekschriften aangehaalde informatie is immers dezelfde of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie

in El Salvador is gesteund. De door hen geciteerde nieuwsartikelen tonen niet aan dat de situatie in El Salvador dermate gewijzigd zou zijn dat tot een andere conclusie dan hierboven moet worden gekomen. Zoals hoger reeds aangestipt, blijkt uit de landeninformatie immers niet dat het gelet op de ontwikkelingen volgend op het uitroepen van de noodtoestand niet langer opgaat te stellen dat in El Salvador geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF